

Skrytá historie čtyřicátého verše – číslo třináct

Číslo třináct

Jeff Pippenger

2026-05-28

Jakožto hlavní symbol sto čtyřiceti čtyř tisíc stojí Petr roku 2026 v Paniu a usiluje o nápravu falešné předpovědi z 18. července 2020. Jeho dílo se v tomto ohledu shoduje s dílem Josiaha Litcha při opravě data 11. srpna 1840 a Samuela Snowa při určení data 22. října 1844. Litchova oprava zmocnila poselství prvního anděla a Snowova oprava zmocnila poselství druhého anděla. Zmocnění poselství prvního a druhého anděla předobrazuje zmocnění poselství třetího anděla. Charakteristiky prvního a druhého jsou ve třetím zastoupeny jako spojení vnějšího bědového poselství a vnitřního poselství půlnočního volání z podobenství o deseti pannách.

V trojím naplnění proroctví budou první a třetí, které jsou zároveň počátkem i koncem, vykazovat souběžné charakteristiky. Nedávno jeden bratr odhalil několik pravd souvisejících s prvním bēda ze Zjevení deváté kapitoly, které při uplatnění zásady Alfa a Omega ukazují na další hluboké potvrzení „zemětřesení“ ze Zjevení jedenácté kapitoly. Nedělní zákon ve Spojených státech je oním „zemětřesením“, které se poprvé naplnilo při Francouzské revoluci, když byla svržena Francie, jež byla jednou částí z deseti národů, které v knize Daniel tvořily prorockou strukturu pohanského Říma. Proto jedenáctá kapitola říká, že padla desetina města.

A v tu hodinu nastalo veliké zemětřesení a desátý díl města padl, a při tom zemětřesení bylo usmrceno sedm tisíc lidí; a ostatní se zděsili a vzdali slávu Bohu nebes. Zjevení 11,13.

Bezprostředně po tomto verši přichází islám třetího bēda.

Druhé bēda pominulo; a hle, třetí bēda přichází brzo. Zjevení 11,14.

Průkopníci očekávali, že „třetí bēda“ bude bezprostředně následovat po druhém bēda, avšak slovo přeložené jako „brzy“ znamená náhle a neočekávaně, což je charakteristickým rysem překvapivých útoků islámu. Třetí bēda nemělo přijít 22. října 1844, jak se průkopníci domnívali, nýbrž až přijde, stane se tak „náhle a neočekávaně“, jak se to stalo při 11. září, čímž se označuje začátek pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc, které končí krátce před zemětřesením nedělního zákona.

„Zemětřesení“ nedělního zákona je otřesením šelmy „země“, a když přišlo 11. září, sestra Whiteová uvedla, že Pán povstal, aby „strašlivě otřásl zemí“. Na počátku zapečetování i na jeho konci je šelma země otřesena, a proto přichází „veliké zemětřesení“.

„To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na ty velké budovy, které tam vyrůstaly, patro za patrem: „Jak strašné výjevy nastanou, až Hospodin povstane, aby hrozně otřásl zemí! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.““ Review and Herald, 5. července 1906.

Pán „vstává“, když dochází ke změně v Jeho díle v rámci správcovství, jak tomu bylo tehdy, když byl 22. října 1844 ukamenován Štěpán a započal soud nad mrtvými. Když 11. září začal soud nad

živými, Pán znovu povstal a tehdy otřásl šelmou země, jak to učiní i na konci zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, když změní dílo svého správcovství od své církve ke svému jinému stádu těch, kteří jsou dosud v Babylóně.

To, co bratr Daniel objevil, jsou charakteristiky prvního běda, které se shodují se svědectvím „velkého zemětřesení“ v jedenácté kapitole, v souladu s dějinami i s chápáním průkopníků ohledně dějin, jež naplnily první běda.

I zatroubil pátý anděl, a uviděl jsem hvězdu spadlou z nebe na zem; a jí byl dán klíč od propasti. I otevřela propast; a z propasti vystoupil dým jako dým veliké pece, a slunce i ovzduší se zatměly od dýmu propasti. A z dýmu vyšly na zem kobylky; a byla jim dána moc, jakou mají zemští stíři. A bylo jim přikázáno, aby neškodily trávě země ani ničemu zelenému ani žádnému stromu, nýbrž pouze těm lidem, kteří nemají pečeť Boží na svých čelech. Zjevení 9,1–4.

Průkopníci správně vztáhli tyto verše na dějiny, které uvedly Mohammeda, jenž se narodil roku 570, sjednotil kmeny roku 606, přijal své první zjevení roku 610, odešel do Medíny roku 622, zahájil své válečné tažení roku 624 a zemřel roku 632. „Bezedná propast“ prorocky představuje nový projev satana, avšak Mohammed začal v Arábii, která je také známa jako bezedná propast pro své rozlehlé pouště.

Mohammed se stal prorockým králem, aneb jak byl označován, „důvěryhodným“, roku 606, když vyřešil spor mezi různými kmeny, které stály před dilematem, komu má být dovoleno vrátit „černý kámen“, úhelný kámen Kaaby. Kaaba je stavba ve tvaru krychle (odtud název „Kaaba“, který v arabštině znamená „krychle“), nacházející se uprostřed Velké mešity v Mekce v Saúdské Arábii. Je přibližně 43 stop vysoká, jedenáct stop široká a 10 stop dlouhá, vystavěná ze žuly a mramoru, pokrytá černou látkou z hedvábí a bavlny. Kaaba existovala dávno před Muhammadem a podle islámské tradice ji původně postavil Abraham se svým synem Izmaelem jako dům uctívání jediného Boha (Alláha). V průběhu staletí se naplnila modlami a arabské kmeny ji používaly jako pohanskou svatyni.

Kaaba je duchovním středem islámského světa — prostá, starobylá stavba, která symbolizuje monoteismus, jednotu a spojení mezi abrahámovskou vírou a islámem. Muslimové ji nepovažují za „Boží dům“ v doslovném smyslu, nýbrž za božsky ustanovené ústřední místo bohoslužby. Mohamedovo jednání v době, kdy byla Kaaba zničena a následně znovu vystavěna, je místem, kde započalo jeho vůdcovství.

Přívalová povodeň poškodila Kaabu a kmen Kurajš ji znovu vystavěl. Když nadešel čas vrátit Černý kámen (Hajar al-Aswad) na jeho místo v rohu, různé klany se přely o to, komu připadne tato pocta. Dohodly se, že rozhodne příští člověk, který do toho prostoru vstoupí. Vstoupil Muhammad a spor moudře vyřešil: položil Černý kámen na látku, nechal zástupce z každého klanu, aby jej společně zvedli a společně nesli, a poté jej osobně usadil na jeho místo. Tato událost mu mezi obyvateli Mekky získala velikou úctu a titul Al-Amin („Důvěryhodný“). Je to jedna z klíčových předprorockých událostí zdůrazňovaných v mnoha časových přehledech. „Černý kámen“ byl úhelným kamenem, který položil Mohammed, jenž je prorockým králem nad islámem. Černý

úhelný kámen je zjevným padělkem Krista (pravého úhelného kamene) a porušení domu Kaaby po letech zavádění modlářských obrazů bylo také napraveno Mohammedem.

Poté, co Kurajšovci porušili smlouvu z Hudajbíje, vytáhl Muhammad na Mekku s vojskem o přibližně 10 000 muslimech. Město se vzdalo za cenu jen velmi nepatrného boje. Muhammad poté vstoupil do Kaaby, zničil 360 modl v ní umístěných a znovu zasvětil svatyni uctívání jediného Boha (Alláha). Tak Muhammad, král islámu, položil základní kámen a očistil chrám od modloslužby.

V knize Zjevení vystupují tři mocnosti, které vycházejí z bezedné propasti, a každá z těch tří představuje padělaného Krista. Satan, drak, usiluje být jako Nejvyšší, usednout na Jeho trůn a zmocnit se Jeho církve.

Jak jsi spadl z nebe, ó Lucifere, synu jitřenky! Jak jsi sražen k zemi, ty, jenž jsi oslaboval národy! Neboť jsi řekl ve svém srdci: Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad hvězdy Boží; také usednu na hoře shromáždění, na nejzazších končinách severu; vystoupím nad výšiny oblaků, budu podobný Nejvyššímu. Avšak budeš svržen do pekla, do hlubin jámy. Izajáš 14,12–15.

Drak ateismu vystoupil z bezedné propasti ve Zjevení jedenácté kapitole a šelma katolicismu vystupuje z bezedné propasti, když je její smrtelná rána uzdravena.

Šelma, kterou jsi viděl, byla, a není; a vystoupí z propasti a půjde do záhuby. A budou se divit obyvatelé země, jejichž jména nejsou zapsána v knize života od založení světa, když uvidí šelmu, která byla, a není, a přece jest. Zjevení 17,8.

Šelma katolicismu vystupuje na trůn země při nedělním zákoně, když je ustavena trojí unie. Katolicismus si podobně jako drak činí nárok být Bohem, jak to Pavel tak výstižně označil.

Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť ten den nepřijde, dokud nejprve nenastane odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn zatracení, který se protiví a povyšuje nade všecko, co se nazývá Bohem nebo čemu se vzdává božská úcta; takže se jako Bůh posadí v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha. 2 Tesalonickým 2,3.4.

Stejně jako drak je i šelma katolicismu antikristem; oba se prohlašují za Boha a u obou je jejich konečná zkáza spojena s jejich biblickým svědectvím, neboť drak je svržen do pekla a šelma je synem zatracení. Zatracení znamená konečnou zkázu.

„Odhodlání antikrista uskutečnit vzpouru, kterou započal v nebi, bude i nadále působit v synech neposlušnosti.“ Testimonies, svazek 9, 230.

„Prostřednictvím římského papeže bylo zde na zemi vykonáváno totéž dílo, jaké bylo konáno v nebeských síních před vyhnáním knížete temnoty. Satan se v nebi snažil opravit Boží zákon a předložit svůj vlastní dodatek. Vyvyšoval svůj vlastní úsudek nad úsudek svého Stvořitele a postavil svou vůli nad vůli Jehovovu, a tímto způsobem fakticky prohlásil Boha za omylného. Papež se rovněž ubírá touž cestou a, nárokuje si pro sebe neomylnost, snaží se upravovat Boží zákon tak, aby odpovídal jeho vlastním představám, domníváje se, že je schopen napravit

omyly, které se mu zdají být ve statutech a příkázáních Pána nebe i země. V podstatě říká světu: Dám vám lepší zákony než zákony Jehovovy. Jaká urážka Boha nebeského je to!“ Signs of the Times, 19. listopadu 1894.

Islám, zastoupený Mohamedem v dějinách sedmého století, rovněž vyšel z bezedné propasti, když byl otočen klíč, který byl Mohamedovi dán. Když byla propast otevřena, vyšel z ní „dým“, který zatemnil slunce i ovzduší. Průkopníci správně určili, že „klíčem“, který otevřel propast, byla bitva u Ninive.

Když přistupujeme k prvním třem veršům deváté kapitoly Zjevení z průkopnického výkladu v kontextu trojí aplikace prorockví, zjišťujeme, že prorocké charakteristiky těchto veršů, které představují první běda, předobrazují prorocké charakteristiky třetího běda, jež přichází „brzy“ při velkém zemětřesení. Nedělní zákon je znázorněn bitvou o Ninive.

Petr je odpovědný za napravení mylné předpovědi o ohnivých koulích nad Nashvillem a uznává, že správná aplikace varování Ellen Whiteové o ohnivých koulích dopadajících na Nashville označuje počátek „zničení tisíců měst téměř zcela oddaných modlářství“.

Ohnivě koule nad Nashvillem označují začátek období zkázy, jež přijde na města, a zároveň označují počátek hlásání poselství krátkého půlnočního volání. Toto poselství začíná nečekaným útokem islámu a toto období končí nečekaným útokem islámu při velkém zemětřesení. Období hlásání půlnočního volání označuje konec doby zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, která začala nečekaným útokem islámu 11. září.

Zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc tehdy započalo v souladu s linií Baláma a oslice, kde jsou tři údery, jež vrcholí u nedělního zákona, avšak kde druhý neočekávaný útok zahrnuje 7. říjen 2023 proti starobylé slavné zemi a poté ohnivě koule v Nashvillu. Všechny linie se shodují a Petr rozumí tomu, že odpečetování těchto pravd, které je znázorněno jako muž se smetáčkem na prach, jenž sbírá rozptýlené drahokamy a vhadzuje je do schránky, je dílem Lva z pokolení Judova.

Lev Judův určuje Petrovo opravené poselství z Nashvillu jako událost nastávající v závěrečném období zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, které je znázorněno ve skrytých dějinách čtyřicátého verše Daniela jedenáct, a přesněji v té části těchto skrytých dějin, kterou představují verše jedenáct až patnáct téže kapitoly. V těchto verších bitva u Rafie a bitva u Pania vedou k nedělnímu zákonu šestnáctého verše, který je znázorněn bitvou u Actia. Když se bitva u Pania při nedělním zákonu spojuje s bitvou u Actia, opakuje se také bitva o Ninive.

„Klíč“ byl dán Mohammedovi, králi islámu, jehož jméno není pouze charakterem islámu, ale také místem zkázy označeným bitvou u Ninive. Jméno onoho krále „v hebrejském jazyce jest Abaddon“ a „v řeckém jazyce má jméno Apollyon“. Řečtina a hebrejšтина zdůrazňují Starý a Nový zákon a poučují nás, že Abaddon znamená „místo zkázy“ a Apollyon znamená „ničitel“. V jedenáctém verši deváté kapitoly Zjevení je králem nad islámem Mohammed, ale je to také „anděl propasti“, jímž je Satan. Právě tak jako papež je antikristem coby Satanova pravá ruka na zemi, tak je i Mohammed přímo ovládán Satanem, andělem propasti.

Při nedělním zákonu je světu vnucena trojnásobná jednotu a smrtelná rána, která byla papežství zasazena roku 1798 a tak označila konec temného středověku, je uzdravena. Když je smrtelná rána uzdravena, nastupuje druhé období temného středověku, a při velikém zemětřesení, jímž je nedělní zákon, islám otáčí klíčem a dým jako z pece zatemňuje slunce i hvězdy, jak se vrací temnota. Bitva u Ninive se při nedělním zákonu opakuje, neboť je to klíč, který přivádí druhé období temnoty. Tam po národním odpadlictví následuje národní zkáza. Tam „aktivní despotismus“ vládne plnou měrou, neboť dým islámu, který při bitvě u Ninive zatemňuje slunce a hvězdy, je jako hořící pec. „Hořící pec“ byla prvkem Boží smlouvy s Abrahamem.

I stalo se, když slunce zapadlo a nastala tma, hle, dýmající pec a hořící pochodeň prošly mezi těmi díly. Genesis 15:17.

Kouřící pec, která prošla mezi Abramovými smluvními oběťmi, označovala otroctví v Egyptě, znázorněné v pasáži ve třináctém verši.

I řekl Abramovi: Jistě věz, že tvé potomstvo bude cizincem v zemi, která nebude jejich, a budou jim sloužit; a budou je po čtyři sta let utiskovat. Genesis 15,13.

„Rozpálená pec“, jako například Nebúkadnesarova pec ve třetí kapitole knihy Daniel, představuje porobu a otroctví, což byl i stav Šadracha, Měšacha a Abednega.

„Avšak podobně jako hvězdy na rozlehlé dráze své ustanovené pouti neznají Boží záměry ani spěch, ani prodlení. Prostřednictvím symbolů veliké tmy a kouřící pece Bůh Abrahamovi zjevil porobu Izraele v Egyptě a prohlásil, že doba jejich pobývání bude čtyři sta let. „Potom,“ řekl, „vyjdou s velikým majetkem.“ Genesis 15,14.“ Touha věků, 33.

Ale Hospodin vás vzal a vyvedl vás ze železné pece, z Egypta, abyste mu byli lidem dědičným, jak je tomu dnes. Deuteronomium 4,20.

Kouř, který zatemňuje slunce a měsíc, když je obrácen klíč bitvy u Ninive, označuje pronásledování, které skutečně začíná při nedělním zákonu. Pronásledování temného středověku se tedy opakuje. Pionýři správně rozpoznali, že bitva u Ninive byla „klíčem“, který přivedl islám do prorockých dějin jako první běda roku 627. Bitva se vedla mezi Římem a Persií a představovala vítězství Říma, avšak šlo o to, co se nazývá Pyrrhovo vítězství. O vítězství, které je ve skutečnosti na újmu vítězi. Tento výraz pochází z vítězství krále Pyrrha z Épeiru. Po dvou bitvách proti Římanům (Herakleia roku 280 př. Kr. a Asculum roku 279 př. Kr.) porazil římské vojsko, ale ztratil obrovskou část vlastních vojsk. Podle tradice tehdy řekl: „Ještě jedno takové vítězství a jsme ztraceni.“

Bitva u Ninive byla pro Řím strategickým vítězstvím, avšak po jejím skončení neměly ani Řím, ani Persie nadále moc účinně odolávat náporu islámu. Persie jsou Spojené státy a Řím je papežství v novodobém naplnění bitvy u Ninive. Médo-Persie jako mocnost se dvěma rohy představuje mocnost Spojených států se dvěma rohy. V době nedělního zákona jsou Spojené státy jednoduše jedním rohem, neboť v období vedoucím k nedělnímu zákonu byl utvořen obraz šelmy a toto utváření spočívá ve spojení obou rohů v jeden. V Danieli 8 jsou dva rohy představující Médoperskou říši a perský roh vyrostl naposledy.

I pozdvihl jsem své oči a viděl jsem, a hle, před řekou stál beran, který měl dva rohy; a oba rohy byly vysoké, ale jeden byl vyšší než druhý, a ten vyšší vyrostl naposledy. Daniel 8,3.

Dva rohy Spojených států — republicanismus a protestantismus — se spojují v jeden, když se církev a stát spojí, aby vytvořily obraz šelmy. Toto utváření je plně dovršeno tehdy, když je při nedělním zákoně vynucováno znamení šelmy. Tím jsou Spojené státy při nedělním zákoně ztotožněny prostě s Persií. Persie byla poražena Římem v bitvě u Ninive. Způsob, jakým Řím porazil Persii, má historický význam kvůli manévrum Herakleia, římského císaře.

Jednoduše řečeno, Herakleios provedl překvapivý útok, na rozdíl od přímého čelního postupu. Jeho úsilí dosáhnout momentu překvapení je v dějinách zaznamenáno. Součástí tohoto překvapení bylo jeho rozhodnutí zaútočit v zimě, což bylo v oněch historických dobách neobvyklé, avšak tím to nekončilo. Herakleios zahájil své tažení v polovině září roku 627 od severu (z arménské vysočiny). Namísto toho, aby zvolil očekávanou trasu přímo na jih k perskému hlavnímu městu Ktésifóntu, vykonal široký oblouk a postupoval na jihovýchod podél pohraničních oblastí (přibližně podél dnešní turecko-iránské hranice). Poté se stočil na jih a západ a dne 1. prosince 627 překročil řeku Velký Záb. Tím přivedl své vojsko na Ninivskou plošinu (na východní břeh řeky Tigridu), poblíž rozvalin starověké Ninive. Tento pohyb probíhal vzhledem k perským silám z jihu na sever — tedy opačně, než Peršané očekávali. Předpokládali, že bude nadále tlačit na jih směrem ke Ktésifóntu. To zastihlo perského velitele Rhahzada nepřipraveného a přinutilo jej pronásledovat Herakleia do nevýhodného terénu. Římanům to umožnilo zvolit bojiště na planinách poblíž Ninive. Tento manévra zabránil tomu, aby Římané byli sevřeni mezi perskými silami, a poskytl jim v případě potřeby ústupovou cestu. Ve spojení s mlhou v den bitvy a s předstíraným ústupem během samotného boje tu existovalo několik vrstev překvapení. Tato odvážná zimní invaze a obchvatná trasa hluboko do perského území jsou považovány za jeden z největších Herakleiových vojenských úspěchů. Pomohly otrástit perskou sebedůvěrou a významně přispěly ke konečnému římskému vítězství v této dlouhé válce.

„V bitvě u Ninive, jež byla zuřivě sváděna od úsvitu až do jedenácté hodiny, bylo Peršanům ukořistěno dvacet osm praporů, nepočítaje ty, které mohly být zlomeny nebo roztrhány; největší část jejich vojska byla pobita a vítězové (Římané), tajíce své vlastní ztráty, strávili noc na bojišti. Města a paláce Asýrie se poprvé otevřely Římanům.

„Římský císař nebyl posílen dobytími, jichž dosáhl; a zároveň byla připravena cesta, a to týmiž prostředky, pro zástupy Saracénů z Arábie, podobné kobyilkám z téže krajiny, kteří za svého tažení šířili temné a klamně mohamedánské vyznání a záhy zaplavili jak perskou, tak i římskou říši.

„Úplnější ilustrace této skutečnosti by si nebylo možno přát, než jakou poskytují závěrečná slova kapitoly z Gibbona, z níž jsou převzaty předchozí výňatky. Ačkoli bylo pod praporem Herakleiovým vytvořeno vítězné vojsko, zdá se, že toto nepřirozené vypětí jejich sílu spíše vyčerpalo, než ji procvičilo. Zatímco císař slavil triumf v Konstantinopoli nebo v Jeruzalémě, bylo neznámé město na hranicích Sýrie vydrancováno Saracény a oni rozsekali některé oddíly, které postupovaly k jeho osvobození,—událost obyčejná a nepatrná, kdyby nebyla předebrou k mocné revoluci. Tito lupiči byli apoštolové Mohamedovi; jejich zběsilá udatnost vyšla z

pouště; a v posledních osmi letech své vlády ztratil Herakleios ve prospěch Arabů tytéž provincie, které vyrval Peršanům.

„Duch podvodu a fanatického vytržení, jehož příbytek není v nebesích,“ byl vypuštěn na zem. Bezedná propast potřebovala k svému otevření jen klíč a tím klíčem byl pád Chosroa. Pohrdavě roztrhl list neznámého občana z Mekky. Avšak když ze své ‚záře slávy‘ klesl do ‚věže temnoty‘, do níž nemohlo proniknout žádné oko, mělo jméno Chosroovo náhle upadnout v zapomnění před jménem Mohamedovým; a půlměsíc jako by jen vyčkával se svým východem až do pádu hvězdy. Chosroes byl po své úplné porážce a ztrátě říše zavražděn roku 628; a rok 629 je poznamenán ‚dobytím Arábie‘ a ‚první válkou mohamedánů proti římské říši‘. ‚A zatroubil pátý anděl, a viděl jsem hvězdu spadlou s nebe na zem; a jí byl dán klíč od studnice propasti. I otevřela studnici propasti.‘ Spadl na zem. Když byla síla římské říše vyčerpána a veliký král Východu ležel mrtev ve své věži temnoty, bylo vydrancování neznámého města na hranicích Sýrie ‚předehrou mocné revoluce‘. ‚Loupežníci byli apoštolové Mohamedovi a jejich zběsilá udatnost vyšla z pouště.‘“ Uriah Smith, Daniel a Zjevení, 495–497.

Bitva o Ninive představuje moderní Řím dobývající Spojené státy při nedělním zákonu, avšak jde o pyrrhovo vítězství, neboť při nedělním zákonu začíná postupný soud nad Římem.

Chosroes byl hlavou Perské říše; Persie tedy, představující pád Spojených států při nedělním zákonu, je klíčem, který otevírá bezednou propast při pádu šestého království biblického proroctví. Představuje nedělní zákon ve verších šestnáct, třicet jedna a čtyřicet jedna v Danielovi jedenácté kapitole, stejně jako ve Zjevení třinácté kapitole, verši jedenáctém.

Povšimněte si komentářů průkopníka Stephena Haskella k týmž veršům a dějinám:

„Arabové neboli Saracéni nikdy dříve neuplatňovali na zemi žádný vliv. V dějinách národů tito svobodní muži pouště prošli téměř bez povšimnutí. Mohamedánství sjednotilo rozptýlené kmeny a vyslalo je jako dobyvatele národů. Rychlý postup, který provázel saracénské zbraně, byl z velké části způsoben sporem mezi Římany a Chosroem, hlavou novodobé perské říše. Tento spor vyústil v pád onoho druhého. Novodobá Persie stála jako ochranná hradba a držela Mohamedovu moc na uzdě; když však tato moc padla, hradba zmizela, ‚bezedná propast‘ se otevřela a Saracéni zaplavili svět. Když byla ‚bezedná propast otevřena, vyšel z ní dým, který zakryl tvář slunce‘. Tento obraz je velmi působivý a představuje zatemňující účinek mohamedánství, jak se šířilo po tváři země.“ Stephen Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Onou hradbou v dějinách Říma je zeď oddělení církve a státu, která je odstraněna při nedělním zákoně. Pyrrhovo vítězství Říma nad Persií v bitvě u Ninive má ještě další rovinu, neboť existovala předchozí bitva u Ninive, představující Alfu, a bitva roku 627 představující Omegu. Ona bitva se odehrála roku 612 př. Kr., přibližně dvanáct set let od sebe. V této bitvě byla Asýrie poražena trojitou konfederací, což znamenalo konec Asyrské říše.

A. T. Jones komentuje alfa zápas o Ninive:

„Záležitosti ve vládě Asýrie se ubíraly od zlého k horšímu, takže roku 612 př. Kr. vypuklo další velké povstání ze strany týchž tří zemí, tentokrát vedené samým Nabopolasarem. Toto povstání bylo zcela úspěšné: Ninive bylo proměněno v hromadu trosek; a Asyrská říše byla rozdělena na tři velké části,—Médie držela severovýchod a daleký sever, Babylón držel Elam a celou rovinu i údolí Eufratu a Tigridu, a Egypt držel celou zemi západně od Eufratu. Pečetí tohoto spojení mezi Babylónem a Médii byl sňatek dcery médského krále s Nebúkadnesarem, synem Nabopolasarovým. Při plnění svého podílu v tomto spojení proti Asýrii vytáhl faraón Necho, král egyptský, proti králi asyrskému, aby bojoval u Karchemiše při Eufratu, když král judský Joziáš vytáhl, aby s ním bojoval, a byl zabit v Megiddu. Jelikož pak celé toto západní území náleželo egyptskému králi, vykonával svou oprávněnou svrchovanost, získanou dobytím, když sesadil Šalúma, syna Joziášova, z judského trůnu a ustanovil místo něho králem judským Eljakíma, změnil jeho jméno na Jójakím, a uložil zemi daň.“ 1 Paralipomenon 3,15; 2 Královská 23,31–35.“ A. T. Jones, Review and Herald, 15. března 1898.

V alfovém boji o Ninive roku 612 př. Kr. zanikla Asyrská říše, právě tak jako šesté království biblického proroctví končí při nedělním zákoně. Vítězem v této bitvě byla trojí unie Babylóna, Egypta a Médie. Ve válečných událostech onoho období umírá král Jóšijáš u Megidda, čímž předobrazuje Armagedon. V omegovém boji o Ninive roku 627 je islám třetího běda uvolněn, když je odstraněna ochranná hradba v Ústavě, jak to bylo předobrazeno a jak Haskell poznamenal o Persii jako o „hradbě“ ochrany, která byla odstraněna porážkou Persie. Smrt krále Jóšijáše u Megidda označuje první bitvu o Ninive za druhou bitvu posledních dnů. Poslední ze dvou bitev o Ninive roku 627, kdy je otočen klíč a otevřena propast, je v posledních dnech první, neboť první budou poslední. První bitva o Ninive mezi Asýrií a trojí unií vede k Armagedonu. Období druhého temného středověku začíná bitvou o Ninive a končí bitvou o Ninive.

Skutečnosti týkající se páté polnice, která je prvním běda ze zjevení v deváté kapitole, byly podle chápání průkopníků nejzřetelnějším historickým svědectvím ze všech oddílů knihy Zjevení. Uriah Smith tuto skutečnost vyjadřuje takto:

„,VERŠ 1. A pátý anděl zatroubil, a viděl jsem hvězdu spadlou z nebe na zemi; a jemu byl dán klíč od propasti bezedné.““

„Při výkladu této polnice budeme opět čerpat ze spisů pana Keitha. Tento autor pravdivě říká: ‚Sotva lze nalézt tak jednomyslný souhlas mezi vykladači ohledně kterékoliv jiné části Apokalypsy, jako pokud jde o vztah páté a šesté polnice, neboli prvního a druhého běda, k Saracénům a Turkům. Je to natolik zřejmé, že to lze sotva pochopit nesprávně. Namísto toho, aby každou z nich označoval verš či dva, je celý devátý oddíl Zjevení ve stejných částech věnován popisu obou.‘ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.“

Petr je v Paneiu s odpovědností napravit poselství ohnivých koulí z Nashvillu a poprvé je patrné, že prvky prvního běda se dokonale shodují s prvky brzy přicházejícího nedělního zákona. Lev z pokolení Judova odpečetl toto porozumění v souladu s ostatními liniemi proroctví, které již předtím uvedl v ustanovení. Historikové dosvědčí význam překvapivého útoku, který Řím podnikl proti Peršanům v roce 627, a když tak učiní, povšimnou si Herakleiova manévrování okolo Persie a

za ni v zimním období jako lsti, aby zůstal skryt až do doby útoku.

Sestra Whiteová nás informuje, že Řím pouze vyčkává na „výhodné postavení“, a pak udeří.

„Boží slovo varovalo před hrozícím nebezpečím; zůstane-li toto varování bez povšimnutí, protestantský svět pozná, jaké jsou skutečné záměry Říma, teprve tehdy, až bude příliš pozdě uniknout léčku. Ona tiše nabývá moci. Její nauky uplatňují svůj vliv v zákonodárných sborech, v církvích i v srdcích lidí. Buduje své vznešené a mohutné stavby, v jejichž skrytých prostorách se budou opakovat její dřívější pronásledování. Nenápadně a nepozorovaně posiluje své síly, aby prosazovala své vlastní cíle, až nadejde čas k úderu. Vše, po čem touží, je výhodné postavení, a to se jí již dostává. Brzy uvidíme a pocítíme, jaký je záměr římského živlu. Kdokoli uvěří Božímu slovu a bude je poslouchat, tím na sebe uvalí potupu a pronásledování.“ The Great Controversy, 581.

Stejně jako v případě císaře Herakleia, i papežství směřovalo ke svému cíli „lživě a neočekávaně“ v naplnění Izajáše, kapitoly dvacáté třetí, kde je nevěstka z Týru zapomenuta kvůli dějinám šestého království biblického prorocství. Tajný překvapivý útok Herakleia představuje zapomenutí papežství světem od roku 1798 až po nedělní zákon. Řádek za řádkem první běda představuje třetí a poslední běda. V první bědě je učiněno prohlášení, které se rovněž shoduje s dějinami islámu a s obdobím pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc.

A bylo jim přikázáno, aby neškodili travě země ani ničemu zelenému ani žádnému stromu, nýbrž jen těm lidem, kteří nemají pečeť Boží na svých čelích. A bylo jim dáno, aby je nezabíjeli, ale aby byli trápeni pět měsíců; a jejich trápení bylo jako trápení od štíra, když uštkne člověka. A v těch dnech budou lidé hledat smrt, a nenaleznou ji; a budou si přát zemřít, ale smrt od nich uteče. Zjevení 9,4–6.

Dříve než se při bitvě o Ninive otočí klíčem, což je brzy přicházející nedělní zákon, je již sto čtyřicet čtyři tisíc zapečetěno. Při nedělním zákonu je zničení měst, které je zahájeno ohnivými koulemi v Nashville, znázorněno jako období „pět měsíců“, kdy zuří válka a je zahájena druhá papežská krvavá lázeň jako naplnění odpovědi dané mučedníkům temného středověku v páté pečeť.

A když otevřel pátou pečeť, uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali. A volali mocným hlasem: „Dokdy ještě, Pane svatý a pravý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kteří přebývají na zemi?“ A každému z nich bylo dáno bílé roucho; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas odpočinuli, dokud nebude dovršen i počet jejich spoluslužebníků a jejich bratří, kteří mají být zabiti tak jako oni. Zjevení 6,9–11.

Mučedníci temného středověku jsou první skupinou, která předobrazuje mučedníky novodobého Říma během krize nedělního zákona. Než tato krize nastane, je zapečetěno sto čtyřicet čtyři tisíc a tento proces zapečetění započal 11. září s příchodem islámu třetího běda a pokropením pozdního deště. Když se mučedníci prvního temného středověku ptali, kdy bude papežství souzeno, bylo jim řečeno, že bude druhá skupina mučedníků, až se temný středověk zopakuje, což nastane tehdy, když se při brzy přicházejícím nedělním zákonu naplní klíč bitvy o Ninive. Než

bude druhá skupina mučedníků dovršena, sto čtyřicet čtyři tisíc je zapečetěno, a období zapečetění, které začalo 11. září, je označeno v páté pečetě, neboť rozhovor tam předložený se nachází ve Zjevení, kapitole šesté, verších DEVĚT až JEDENÁCT, a tak označuje počátek i konec zapečetění čísla 9/11. Konec uvádí zničení islámu, jak je vyloženo ve Zjevení 9,11, a ti, kdo jsou zapečetěni, naplní zkušenost Daniela, představenou v Danielovi 9,11.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.